XII
16
1979,1980

ERDÉSZETI ÉS FAIPARI EGYETEM
Központi Könyvtára
Sopron

KAPOCS

A SOPRONI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETÉNEK LAPJA

JS

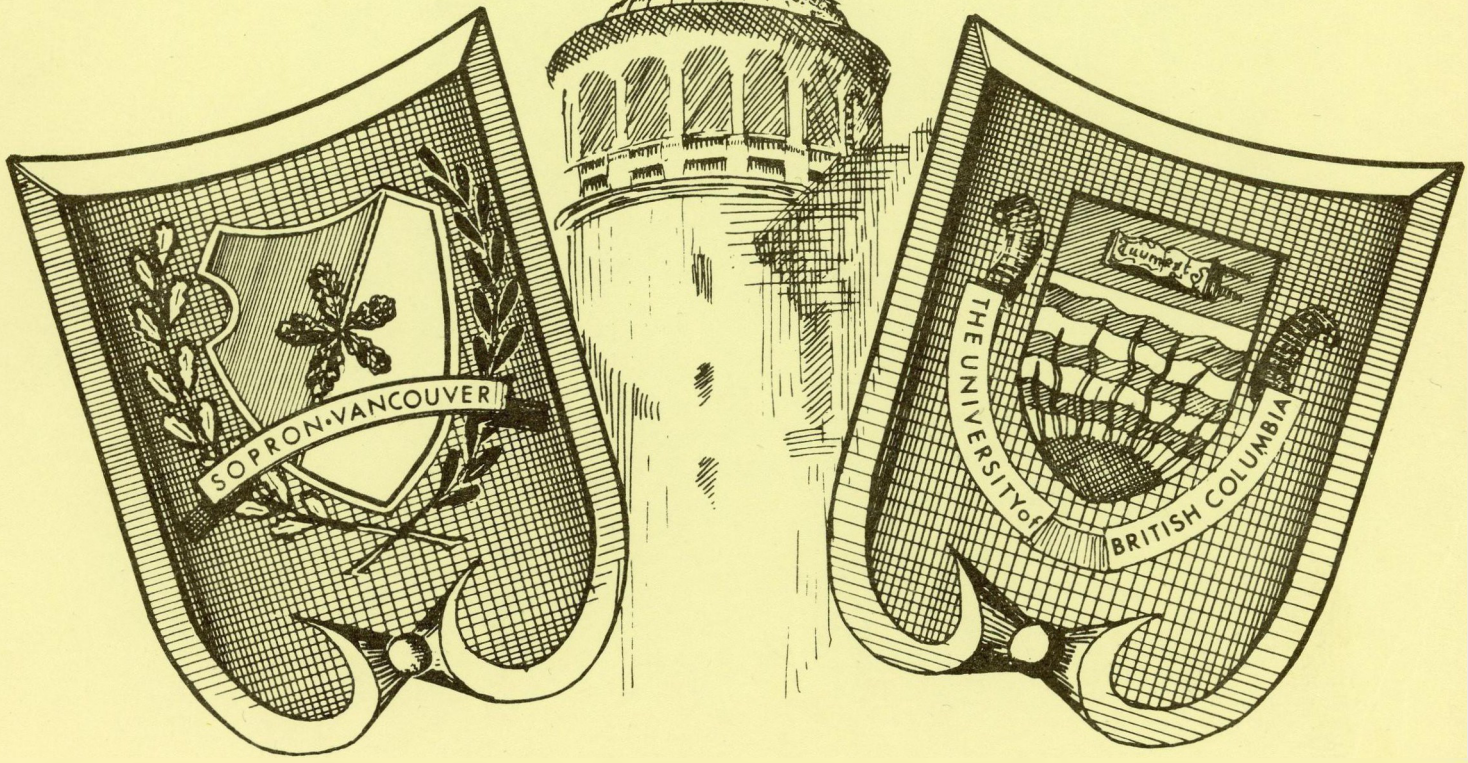

16

XII-1979-80

- K A P O C S -

A SOPRONI ÖREGDIÁKOK IDŐSZAKOS ÉRTESITŐJE.

12. évfolyam -1965-1979- 1979-80 szám.

A tizenhatodik számunk.

Szerkesztőség cime: Sopron Alumni, c.o.,Dr. Pászner László, University of British Columbia,Forestry Faculty, V6F 1W5 Vancouver, B.C. Canada.

Egy kicsit megkéstünk ...

mentegetőzés helyett a késés miatt egyszerübb dolog lesz bevallani,hogy miért huzodott el karácsonykor esedékes számunk a következő tavaszig.

Lapunk 15 éves dicső élete eddig csak öt firmának engedte meg, hogy csillogtassa tollát csaknem 200 oldalon keresztül.Visszapillantó krónika cikkünk meggyőz mindenkit, hogy- nem ok nélkülféltékenység alakult ki az eddig szerephez nem jutó igyekvők között. -Valószinüleg hasonló érzés lappang a távolabb élő tagság között is, akik még nem hallatták szavukat a Kapocsban.

Szász Julika kitünő összefoglalóját és jelen számunkban olvasható egyéb cikkeket már 1979 óta egymás kezéből kapkodtuk,hogy "én leszek a szerkesztő, én leszek a szerkesztő". Végül is belátva,hogy az egyszemélyes szerkesztői rendszer mellett lehetetlen igazságosan sorra kerülni mindenkinek, ugy döntöttünk, hogy a többszemélyes szerkesztői közösség néhány évi müködése pár évtized alatt mindenkit kielégithet.

Legutóbbi szakestélyünk, - l. a beszámolót -demokratikus választás alapján a következő szerencsés firmákból alakitotta meg a Szerkesztőséget: Jablánczy Sándor, Pászner László, Kozák Antal, Pendl Ferenc, Vlaszaty Ödön és Józsa László.

Amikor az uj szerkesztőség csak igérheti,hogy igyekszik méltó lenni a Kapocs eddigi munkájához, elismeréssel kell adózni az eddigi szerkesztőknek: Roller Kálmánnak, akinek oroszlánrésze volt az öregdiák egyesülés és a Kapocs létrehozásában,Horváth Ottónak,Takács Jóskának,Kiss Gyuszinak és Viszlai Jancsinak. Különösen Takács Jóskát illeti a legerőteljesebb "Tóbiás",mert ő szerkesztett kilenc számot az összes 15-ből ! Ezentul másnak már nem engedünk ennyi dicsőséget aratni.

A Kapocs eddigi 191 oldala ma is örömteljes olvasmány,bármelyik cikket vesszük elő. Mindnyájunk baráti értesitője volt eddig és szeretnénk még inkább azzá tenni a jövőben, amikor negyedévszázad multával az idő és tér annyira széjjel rázott, legalább is fizikai méretekben.

Ami soha el nem választ egymástól, azt az első vancouveri végzősök valéta elnökének beszédéből idézhetjük 1957 december 4-éről: "A forradalom vihara bennünket is kisodort a hazából, hogy a történelemben egyedülállóként, hazánk területén kivül, saját anyanyelvünkön,saját professzorainktól tanuljunk... Bennünket visszavonhatatlanul megváltoztatott,gazdagitott és megedzett,felvértezett és kilugozott minden, amin keresztül mentünk ... De tudjuk azt is, hogy járőrei,kiküldöttei vagyunk az otthoni 10 milliónak s ha elhull,beolvad,felszivódik is belölünk néhány... a többség megmarad magyarnak és amivel ez gazdagodik a 10 millió is gazdagodik."

Ez a fogadalom ma még jobban kötelez,mint 1957-ben, mert ma már módunk van arra,hogy amivel gazdagodtunk tapasztalatban, ismeretekben,hatáskörben, azt használjuk fel szülő hazánk érdekében. "A gazságot a jók tétlensége segiti győzelemre". A mi kötelességünk két rétü: nemzeti és szakmai.

A rendszer megváltoztatását várók az otthon maradtak; akik ezt bátran hangoztathatják,ma az ország határán tul élnek. Ez a kötelezettség soha nem válhat időszerütlenné. Ezért jöttünk ki 1957-ben; kivéve akik "elhullanak, beolvadnak, vagy felszivódnak.

A többség megmarad magyarnak". Ki-ki maga dönti el,mit érez kötelességének és mennyi munkát bir elvégezni saját adott körülményei között.Csak közömbösekké,hitetlenekké ne váljunk.

Feladatunk nemzetünkkel,szülőhazánkkal kapcsolatban ma világosabb,mint 23 éve voltak. Azóta az otthoni Illyés Gyula, az erdélyi Király Károly és Sütő András,valamint a felvidéki Janics Kálmán fogalmazták meg teendőinket,amiben őket segithetjük a közös cél felé.

Elég elolvasni a több mint száz 30 év körüli magyar irónak az alföldi Lakiteleken 1979 tavaszán lezajlott gyülésének nyilatkozatait és Illyés Gyula hozzászólását. Ismét megszólalt a fiatalság lelkiismerete,szabadságvágya.Amit ki nem mondhattak mind a sorok között van,azt a nyugaton élő magyaroknak kell hozzátenni."Dörömbölni" a világ lelkiismeretén "ahogy lehet" üzenik nekünk.

Ismételjünk meg néhány sort egy-két résztvevő nyilatkozatából: Ratkó József fájlalja,hogy "1948 óta körülbelül 1967-ig a nemzeti tudat kegyetlen szétverése folyt" és hogy a magyar ember "mindenféle közösséghez tartozott,kivéve a nemzethez". Kis Pintér Imre kifogásolja,hogy "erőszakosan terjesztik a tájékozatlanságot és a kisebbrendüség érzését"; állitja hogy igenis " érdekeltek vagyunk a magyarság-tudatban" vállalnunk kell "nyiltan a nemzeti érzéseket".Kunszabó Ferenc a közelmult magyar életet látja " a legnemzetietlenebb,sőt nemzetellenesebb szellemi és politikai kurzusnak Európában". Dobozy Imre a Magyar Irószövetség elnöke nincs megelégedve a törődéssel,ahogy az ma az ország határain tul kényszerült magyar néppel foglalkozik. Talán Szilágyi Ákos merte legbátrabban megközeliteni népünk sorsát: "A demokratizmus egy nemzet szellemi, kulturális önfelszabaditásával azonos. Persze erre csak akkor nyilik lehetőség egy kis nép számára ha felszabadul más népek nyomása alól,ha sikerül kivivnia nemzeti függetlenségét". Illyés Gyula a nemzetiség kérdését "a huszadik század vége legégetőbb kérdésének" látja,ami ma már "nem csupán a gazdasági kérdések függvénye, ahogy a századeleji dogma gondolta".

Mi megértük,hogy otthon és méginkább az elszakitott magyar tájakon,csak általánosságokban fejezhetik ki az emberi szabadság eszméit. Rámutatni a valóságra, nevén nevezni az akadályokat és akadályozókat,azok feladata, akik ezt életük veszélyeztetése nélkül tehetik. Erre kötelez a soproniak 1956-os fogadalma is. Gyönyörüen fejezte ki a nemzeti gondolatot Sütő András, amikor 1979-ben átvette a bécsi Herder-dijat: a "Bábel sokszinüségében él az emberiség, amit már nem csupán a titkolt óhaj tartósit, hanem az emberi jogok tisztázásának erős akarata világszerte", amikor"asszimilációs imperializmusnak"nevezte az erdélyi magyar irtást s a világ összes magyarjához kiáltott segitségért. Ki tud inkább segiteni,mint a szabad világban élő magyar? Otthon még azt sem engedték meg Illyés Gyulának,hogy válaszoljon a románok durva kirohanásaira a Párizsban kiadott "Kisebbségben" cimü könyvével kapcsolatban.

Az uj szerkesztőség nem kiván mást a Kapocs öregdiákjaitól, mint tevékenykedni és irni az előző 15 év szellemében. Minél több irást kapunk a tagságtól,annál gazdagabb lesz lapunk és erősödik önérzetünk. Baráti beszélgetés legyen a Kapocs minden sora.

Irjatok Fiuk,Lányok munkátokról,sikereitekről,törekvéseitekről is minél többet ! Nem személyi dicsekvés ez,hiszen amit közülünk bárki elért,az mindanyiunknak kincse,a soproniak hozzájárulása az emberiség haladásához; "a mi hasznunk is haza kell hogy jusson egyszer".

Nem lehet egyéni beszámoló, ami másokat is ne érdekelne,ha soproni firmától ered.Eddig hiányoltuk a gazdasági és szellemi élet egyéb területein,mint az erdészetben müködők boldogulásáról,társadalmi tevékenységéről szóló jelentéseket. Életrevalóság,sokoldalu képesség bizonyitéka minden család és egyén,aki a tanult mesterségen kivül is megtalálta helyét.Hallani szeretnénk Rólatok a Kapocsban is.

Erdészetben dolgozókra,mint európai gondolkodásban nevelt és ilyen szakmüveltséggel rendelkező emberekre különösen nagy feladat vár a napjainkban kialakuló erdőgazdálkodásban.Évszázados

tapasztalatainkat kell átadni a tapogatózó észak-amerikai erdészetnek,hogy az átmenet a korszerü hosszutávu gazdálkodás felé,minél kevesebb tévedés és kár árán fejlődjön.Hivatásunkat ma már nem egy tudós igényli irásaiban.

Tudjuk, sokan résztvesztek magyar társadalmi munkában,kultur egyesületekben, lapoban, egyházi közösségben,fiatalság nevelésében mint a cserkészet stb. Adjatok nekünk jelentést időnként munkátokról, hadd örüljünk,erősödjünk mindnyájan az egymás jótettein.

Gyermekeink születnek, tanulnak,szárnyra kelnek. Nem sokat tudunk róluk születésük után. Pedig mennyire érdekel sorsuk. Szászék az elmult évben már az unokák sorát is megkezdték. Az ő életük a miénk folytatása,sikerünk a mi érdemünk is. Irjatok róluk !

Jó Szerencsét kiván

a Szerkesztőség.

EMELJÜK ÜNNEP-NAPPÁ HA MEGJÖN A KAPOCS !

ARANY JÁNOS AZ ELSŐ MAGYAR ERDŐ ÖKOLOGUS

A müvész sokszor elöbb veszi észre és irja le a természet csodálatos törvényszerüségeit, mint a természettudős. A mult század közepén a tudomány még nem ismerte fel a növénytársulás szabályszerüségeit,még kevésbbé az ilyen életközösségek viszonyát a fizikai környezettel.

Arany Jánosnak nem volt szüksége ökologiára ahoz,hogy elénekelje az erdőzónák sorrendjét és ezek jellegzetességeit, amikor a Katalinban leirja az Oroszlánkő sziklavára alatt a Vág völgyében sorakozó lucos,bükkös, tölgyes és füzes erdőt:

Onnan tekint le, mint,király
Oroszlánkő, a büszke vár,
Lemérvén lábai alatt
A vén kopasz hegyormokat,
Melyek mint törpe szolgahad,..
Fedetlen fővel állanak...
A zord fenyüs,melynek tövén
Nem mer fakadni más növény,
Lentebb a szálas bükk-sereg,
Hol annyi hüs kutfő ered;
Alább meg a tölgy,mely mikép
Szörnyü madár, terpeszti szét
Esetlen bütkös szárnyait,
Védvén velük,mint fiait,
Az ifju bokrok sürüjét;
A róna, hol fényes, fehér
Háttal kóvályog át az ér,
Csak itt-amott buván elő
Selymes rekettyéi megöl;
A völgyi csendes, tiszta tó
Melynek vizéhez fogható
Tükört a hold,ha este kel,
S a nap,midőn kényén delel,
Csak néhol és elvétve lel;...

B O R S O S Z O L T Á N

1935-1979

Mindannyiunk megdöbbenésére és kiszámithatatlan veszteségére 1979 október 13-án,fiatalon,44 éves korában Borsos Zoli a népszerü "Monsieur" eltávozott körünkből.

A halálhir megrázott engem, nemcsak azért,mert saját halandóságomra emlékeztetett,hanem elsősorban azért,mert a legjobb barátom,szeretett és nagyrabecsült kollégám ment el.

Az öreg kaszás a csuklyás köpenyben gyorsan dolgozott. 1979 juliusában meglátogattam Zoliékat.Bár Zoli panaszkodott a gyomrára és néha az általános közérzetére a panaszok valahogy nem hangzottak komolynak. Ideiglenes kellemetlenségre inkább, mint végzetes következményekre látszottak utalni.Egyébként Zoli ugyanolyan szives, jó kedélyü,jó humoru és jól tájékozott vendéglátó volt mint mindig és én rendkivül élveztem az ott töltött három napot.Három hónap mulva a halál hirét hozták.

Zoli bár fiatalon halt meg,élete mégis teljes volt. Kevesen tudnak annyi munkát,sikert és boldogságot egy hosszu életbe foglalni,mint amennyiben Zolinak volt része rövid itt tartózkodása alatt. Egy szerető és szeretett család,széles baráti kör,sikeres pályafutás és termékeny közösségi munka voltak Zoli életének jellemzői.

Zoli 1935január 1-én ,Vas megyei Söptén született.Mikor 9 éves volt elvesztette édesapját. Tanulmányai a Soproni Erdőmérnöki Főiskola, illetve a British Columbiai egyetem Sopron Fakultásának látogatásában és az erdőmérnöki diploma megszerzésében érték el csucspontjukat. Zoli népszerüségének egyik megnyilvánulása volt évfolyamtársai által való valéta elnökké választása.

A munkában Zoli a yukoni aranybányától,az erdőmérnöki munkán a vállalat vezetésen át a nagyvállalati tanács teremig mindenütt nagyszerüen megállta a helyét és elismerést vivott ki.Tanulmányai befejezése után dolgozott a városnál Vancouverban,mint felmérő,majd Montrealban a CPR mérnöki osztályán,1963-banRayonier Canada erdőipari nagyvállalatnál vállalt állást,mint erdőmérnök Port McNeill-ben.Előléptetésekfőerdömérnöknek,majd fakitermelési vezetőhelyettesnek,követték egymást.1974-ben vállalat vezetőnek nevezték ki Zolit a Rayonier Canada egyik alvállalatánál az albertai Rocky Mountain Houseban.Itt Zoli egy fürésztelep és a hozzátartozó fakitermelés,szállitás és eladás sikeréért volt felelős.Ezt a feladatot Zoli teljes nagyvállalatimegelégedésre oldotta meg,amint az alvállalat több évi pénzvesztés után Rayonier Canada egyik legjövedelmezőbb alvállalata lett.

Magánéletében ugyancsak mosolygott Zolira a szerencse.Egy hosszu és népszerü agglegény élet után 1969 decemberében Zoli megnősült és

példásan boldog családi életet élt haláláig. Péter fia 1970 októberében született,teljessé téve a családi boldogságot.Péter és Zoli igen közel voltak egymáshoz és Zoli nagy örömmel, érdeklődéssel és apai büszkeséggel követte fia testi fejlődését, egyéniségének kibontakozását.

Zolit szeretett felesége Dalma,fia Péter.fogadott lánya Judit,fogadott fia Ferenc,édesanyja Franciska,huga Márta,bátyja István és egy széles rokoni,baráti és ismerősi kör gyászolja.Ha Zoli távozása által ejtett sebek idővel be is gyógyulnak, a forradások helye emlékeztetőként örökké megmarad.

Bakó József.

S P U R I G A I S T V Á N

1934-1977

Régen volt.Több mint negyedszázad mozgalmas évei zugtak el felettünk azóta,hogy elõször daloltuk-mint kukorékolni tanuló kiskakasok -"Mindnyájan voltunk egyszer az Akadémián. ."

A hely Sopron az örökszép város õsi Alma Materünk második otthona. Mi a vidám fõiskolások olyan fiatalok voltunk,hogy a mulandóságot fel sem foghattuk és éppen ezért igen illett ránk elsõévesekre a "balek" tradicionalis diák titulusa.

Hazánk minden vidékérõl szállingoztunk össze,hogy választott életpályánkra felkészüljünk.Ekkor találkoztunk elõször.Jókedvü,csetlõbotló mindig tintásujju balek voltál, aki jól beleillett a lassan összekovácsolodó évfolyam közösségébe.

Peregtek a hónapok,évek,elõadásokra jártunk,gyakorlatokon foglalatoskostunk,tanultunk,vizsgáztunk,katonáskodtunk mikor kellett.Együtt, egymást segitve,ugratva.

Aztán jött életünk sorsdöntõ fordulata 1956-ban mikor a maroknyi magyar nép szembefordult az embertelen ideológiával és annak végrehajtóival. A sors nem feltétlen ád igazat az igazságot keresõnek, de ad alternativát az élet folytatására.

Mi is uj életet kezdtünk a földgolyó másik felén küzködve,reménykedve.A csemetekertbõl kiemelt,viharfutta hegyoldalba ültetett kicsiny fa életét éltük és igyekeztünk megkapaszkodni.

Nem volt könnyü,elfáradtál benne.Lehet,hogy mi sem nyujtottunk kellõ segitséget saját nehézségeink mellett,de csak tudtuk volna hogyan. Aztán csendesen,remélve,hogy az elhagyott szülõföld megnyugvást, uj erõt ad Számodra,hazamentél.

Ezután nincs már több hir Felõled csak egy, az utolsó.

Huszéves találkozót ünnepeltünk évfolyamunk tagjai, volt tanáraink és feleségeink meleg körében. Örvendtünk egymásnak és az életünk folytatását jelentõ növedéknek,gyerekeinknek.

Akkor ért a hir halkszavu szomorusággal otthonjárt jóbarát utján; a Spuriga két éve meghalt.

Elmentél közülünk ugy érezzük,pedig már hosszu évek óta hirünk sem volt Felõled. Most hogy a sors pontot tett kollegánk,pajtásunk életedre,csendes fohásszal kérjük az Egek és minden erdészek Urát, Adj örök nyugalmat és békét diáktestvérünknek.

Isten Veled,nyugodj békében !

Évfolyamtárs

Tamási Miklós Eszkimó Szerelem cimü verseskönyvéből.

VIRÁGOT SÍR A FA

Virágot sir a fa,
lassu szellő,rázza
talpig fehér gyászban,
igy készül a nyárra.

Ez a közös sorsa
mindenik termőnek,
szirmaival bélel
fészket a jövőnek.

Azok a virágok,
mint a kismadarak,
szinte csicseregnek
lomb-eresze alatt.

Ő meg csak eteti
őket napsugárral,
eső zamatával,
puha gondossággal.

Nézni is jól esik
e fának szerelmét,
kérges anyakéznek
féltő gyöngédségét.

Ringatja a bölcsőt,
s dudorászik hozzá,
dülj le az árnyában,
hátha elaludnál.

S ugy ébrednél nyárban,
arany ragyogásban,
mint a tiszta gyümölcs
ring a napsugárban.

Látod, hogy befogad,
szirom hull szivedre,
mintha ez a tavasz
az utolsó lenne.

Bizony-bizony az is
első és utolsó,
készen már a bölcső,
szép virág koporsó.

Mikor belefekszel,
mint egy édesanya
összekulcsolt ággal
virágot sir a fa.

1967

Tabaki könyve 1977-ben jelent meg a torontói Vörösváry Publishing Co.Ltd., gondozásában -151 oldal-. Nagysikerü szerzői estet tartott 1979-ben a vancouveri Magyar Házban.

Ötödéveseinkkel kezdjük a huszéves évfolyamonkinti számvetést remélve,hogy 1981-ben teljes lesz beszámolónk.

KIS TUDÓSITÓ AZ ÖTÖDÉVESEKRŐL 20 ÉV UTÁN.

Szász Julia gyüjtése.

A " jó példa ragadós" közmondás alapján csatlakozik a Kapocs Kató Ferinek előző számunkban megjelent a 7 gatyásról szóló cikkéhez. Mint nekik, nekünk is hasonló próblémák megoldásával kellett uj életünket megkezdeni. Néhány pontban mégis különböztünk tőlük.

Egyetemünk hosszuutrakelő részének nagy többsége ugyan szintén gatyás " volt,de mindjárt többrendü,koru és méretü kiadásban. Ugyanez vonatkozik szoknyásainkra is, akik szintén szép számmal tarkitották tengeren tulra induló csoportunk sorait.

Professzoraink családjukkal,többed magunk pedig,mint ujdonsült házasok,hagytuk magunk mögött a jó öreg Európát. Utunk szárazföldön és tengeren vezetett,mindig tömeges mozgást jelentett. Ez tető alá jutásunkat is nyilván komoly próblémává tette. Ezért partra szállásunk idejétől,Saint John,N.B.-ban,1957 január 7-én hosszu sor átmeneti letelepülést jelentett.A bevándorlási hivatal St.Johni épületétől a British Columbia abbostfordi repülőtéri barakokba,innen a powell riveri papirgyár munkás épületeibe,majd pedig a Vancouver melletti sea-islandi katonai repülőtér szállásaiba vezetett.Végül 1957 szeptember elején Vancouverba költöztünk, ki-ki a maga által választott lakásba, hogy onnan látogathassa az egyetem előadásait.

A tanulás megkezdéséhez szükséges anyagi feltételeket sikerült előteremteni különbözö fakitermelő táborokban, nemzeti parkokban vagy utépitéseknél. Ott ismerkedtek a fiuk a kanadai faipari és kitermelési módszerekkel,szállitó berendezésekkel,erdőbecslési eljárásokkal, park tisztogató munkákkal,segédmunkási minőségben. A lányok közül többen a tartományi erdészet hivatalaiba igyekeztek szakmai tudásukat kamatoztatni,néhányan távoleső turistahelyek vendéglőiben felszólgálóként küzdötték össze a tanuláshoz szükséges dollárokat. Közben mindenki az angol nyelv gyakorlati elsajátitása utján fejlesztette akkor még nagyon gyér tudását.

1957 őszén indult meg magyar egyetemünk a Vancouveri University of British Columbia- U.B.C.- erdészeti karának soproni tagozataként.Professzoraink magyar nyelven folyó oktatása alapján folytathattuk tanulmányainkat,párhuzamosan néhány tárgy angol nyelvü előadásával U.B.C.erdész professzoraitól. Végzős évfolyam voltunk 1958 tavaszán zárult le változatos diákéletünk. Az utolsó év és záróvizsgáink sikeresen zajlottak le, ha nem is minden zökkenő nélkül.

1958 május 20-án 27 " Bachelor of Science in Forestry" -B.S.F.- "Okleveles Erdőmérnök" magyar erdész indult el az élet rögös ut - ján sok ismeretlen fordulón, lejtőn és remekül ivelő emelkedőn, szakmailag legtöbbször azonos cél irányában, vagy más munkaterületen nem kevesebb sikerrel. Hogy kit hol és hogyan találunk meg azt főleg a szakmai rátermettség és a szerencsés lehetőségek határozták meg.

Vessünk számot most egyenkint a Victoriában és Vancouver Islandon Vancouverben ; és egyéb tájakon élő évfolyam társainkról:

1. Victoria,B.C. és Vancouver Island:

Andódy Edit, Registered Professional Forester -R.P.F.-
Cime: 218-1680 Poplar Str. Victoria, B.C. V8P 4K7
Munkája : British Columbia Forest Service -B.C.F.S.- erdőbecslés,később Data Manager a növedék és hozam meghatározó részlegnél.

Benkő Géza B.S.F.
Cime: 203-562 Rithet St. Victoria, B.C. V8V 1E2
Munkája: B.C. Highways,Construction Branch, Engineering Aid.
Családja: Nős, első házasságából egy fiu és egy lány.

Bernstorfer Katalin- Héjjas Józsefné
Cime: L.Héjjas Józsefnél
Munkája: Kati közkedvelt osztálytársunk nem fejezte be utolsó évét,családi kötelezettségei miatt. Később a U.B.C. erdészeti karán kutatásban dolgozott. Jelenleg statisztikus és programoló a B.C.F.S.-nél.
Családja: l. Héjjas Józsefnél.

Delkin Éva-Viszlai Jánosné, B.S.F.
Cime: l. Viszlai Jánosnál.
Munkája: Családja és háztartása ellátása mellett muzeum tanulmányokkal foglalkozik.
Családja: l. Viszlai Jánosnál.

Erdős Márta-Kováts Miklósné B.S.F.
Autó balesetben elhunyt 1967-ben.Vöröskereszt vér-

vizsgáló laboratoriumban dolgozott, 2 leánya volt.

Kováts Miklós, B.S.F. Master of Forestry - M.F.- U.B.C.
Cime: 1674 Warren Gdns. Victoria,B.C. V85 1T1
Munkája: B.C.F.S. Computer-statistikus kutató.
Családja: Nős, első házasságából 2 leány, a másodikból egy fiu.

Gyöngy Erzsébet- Juhász Gyuláné,B.S.F. Professional Engineer,P.Eng.
Cime: 1.Juhász Gyulánál.
Munkája: 10 évig bányászati laboratoriumban,jelenleg B.C.F.S.-Engineering Division-hidépitő osztályon.
Családja: Juhász Gyulánál.

Juhász Gyula B.S.F.,P. Eng.
Cime: 2576 Arbutus Rd. Victoria,B.C.V3N 1W2
Munkája:B.C.F.S.-Valuation Division.
Családja: Nős, egy érettségiző fiuk erdészetre készül.

Héjjas József, B.S.F., M.F.-U.B.C.
Cim: 2110 Millstream Rd. Victoria,B.C. V8X 3X2.
Munkája: Kezdeti fényképészet,utána Szövetségi kormány,-C.F.S.- vancouveri Forest Products Laboratoriumban statisztikus,majd B.C.F.S. kutatásnál computer statisztikus.
Családja: Nős, egy erdész-hallgató fiu és egy leány.

Viszlai János,B.S.F.,R.P.F.
Cime: 2925 Queenston Str.Victoria, B.C.V8R 4P4
Munkája: B.C.F.C. Yield and Growth Coordinator.
Családja: Nős, 2 fiuk és egy lányuk van.

Hirczy Béla, B.S.F., P. Eng.
Cime: R.R.2. 630 Rushton Ave., Paksville,B.C. VOR 2SO
Munkája: MacMillan- Bloedell Co. Divisional Eng.
Családja: Nős, első házasságából 1 leány.

2. Vancouver, B.C.:

Csapó Imre, B.S.F., M.D.-U.B.C.
Cime: 1057 W.53rd Ave., Vancouver, B.C.
Munkája: néhány évi erdészeti szolgálat után a B.C.F.S.-nél,-orvosi képesitést szerzett,10 éve jónevü orvosi rendelője van Vancouverben. Fáradhatatlan vezetője a vancouveri magyarságot összefogó Társas Körnek.

Családja: Nős, első házasságából egy fiu és egy leány gyermeke van.

Kassay Victor,B.S.F., P. Eng.
Cime: 3905 W. 11th Ave., Vancouver,B.C.
Munkája: 20 évi MacMillan-Bloedell Co.szolgálat után jelenleg a B.C.F.C. utépitő osztályán dolgozik.
Családja: Nős, első házasságából egy fia és egy leánya van,a másodikból egy leány.

Kubinyi Julianna-Szász Istvánné,B.S.F.
Cime: Szász Istvánnál.
Munkája: A család és háztartás ellátásán kivül,társadalmi munka magyar közösségekben.
Megjegyzendő,hogy ő az első nagymama a sopron-vancouveri erdőmérnökök között.

Családja: Szász Istvánnál felsorolva.

Palkovics János,B.S.F.
Cime: 1932 McNichol Ave., Vancouver, B.C.
Munkája: Vancouver város városrendezési osztályán tanácsadó és egy előkelő antique lakberendezési üzlet társtulajdonosa.
Nőtlen.

Pandák László,B.S.F.

Cime: 1609 Smith Rd. Coquitlam, B.C.
Munkája: Canadian Forest Products Laboratoriumnál fatechnikus.
Családja:Nős, két leány és egy fiu.

Pászner László, B.S.F. M.F. -U.B.C. , Ph.D-U.B.C. P. Eng.
Cime: 3906 W. 33rd Ave., Vancouver, B.C. V6F 1WS
Munkája: Németországi post-doctorate munka után a a fatechnológia egyetemi tanára a UBC-n.
Családja: Nős, egy fiu és egy leány.

Szász István, B.S.F.
Cime: 1774 Tolmie Str. Vancouver, B.C. V6R 4B8
Munkája: Contract coordinátor az International Engineering Co.-nál Vancouverben.
Családja: Nős, két leánya van egy unokával.

3. Egyéb helyeken British Columbián kivül.

Bella Imre, B.S.F., M.F.- U.W.,Ph.D.-U.B.C.

Cime: 5840-143 Str. Edmonton, Alta T6H 4E8
Munkája: Research Scientist a Canadian Forest Service -C.F.S.- edmontoni laboratoriumában.
Családja: Nős, 1 leány gyermek.

Molnár Erzsébet- Dr. Tóth Józsefné
Cime: 7910 -110 St. Edmonton, Alta.
Munkája: nem fejezte be tanulmányait velünk, férjhez ment Tóth Jóska geófizikushoz. Az albertai egyetemen geokémikus asszisztens,családi munkája mellett.
Családja: Férjezett és két leánya van.

Leskó György, B.S.F.,M.F.-U.B.C.,PhD-U.B.C.
Cime: 11159-37th Ave., Edmonton, Alta . T6J OH3
Munkája: C.F.S.-nél Res. Sci. munkája után, jelenleg a Syncrude Canada Ltd.,-nél az ökologia tanulmányok igazgatója.
Családja: Nős, három gyermekük van.

Rácz Anna-Leskó Györgyné, B.S.F.
Cime: Leskó Györgynél.
Munkája: Családanya, háziasszony és könytári asszistens.
Családja: Leskó Györgynél.

Bajzák Dénes, B.S.F., M.F.-U.B.C., Ph D.-S.U.NY.
Cime: 67 Fox Ave., St. Johns, Nfld. A1B 2J1.
Munkája:A newfoundlandi C.F.S.-nél kutatói szolgálata után az ottani Memorial University mérnök karán a légi fényképezés és kiértékelés egyetemi tanára, St. John's-ban Nfld.
Családja: Nős, egy fiu és egy leány gyermek.

Orlóczi László, B.S.F.,M.F.,-U.B.C., Ph D.- U.B.C.
Cime: 14 Cottonwood Cr. London, Ont.N6G 2Y8
Munkája:Angliai post-doctorate munka után az University of Western Ontario-London, bio-statisztikus egyetmi tanár.Jelenleg egy évig a hawaii egyetemen tanit,Honolulubán.
Családja: Nős, egy leány.

Mihály Márta- Orlóczi Lászlóné, B.S.F.
Cime: Orlóczi Lászlónál.
Munkája:Háztartási munkáján kivül,férjének munkatársa és az egyetemen laboratoriumi gyakorlat vezető.
Családja: Orlóczi Lászlónál.

Szalamin Gábor, B.S.F.,M.F. -U.F., B.E.-U.T.
Cime: 1864 Featherston Dr. Ottawa,8 Ont. K1H 6P5.
Munkája: C.F.S.-nél Res.Sci.Fredericktonban,majd középiskolai matematika tanári képesitése megszerzése után az ottawai tartományi müszaki technikum tanára.
Családja: Nős, egy fiu és egy leány.

Németh Lajos, B.S.F.
Cime: 765-20th Avenue,Clarkston, W.A. 99403, USA.
Munkája : Erdőgazdasági körben.
Családja:Nős, két gyermekük van.

Tresó Ferenc,B.S.F.
Cime: 1907 Stretch Rd., Merced, Ca.95340,USA.
Munkája: Erdőgazdasági körben.
Családja: Nős, 2 gyermekük van.

Takaró -Taylor - László, B.S.F.
Cime: 2133 El Molino, Ca. 91108,USA.
Munkája: Tervező vállalat.
Családja: Nős, két gyermekük van.

4. Az évfolyamhoz közel álló barátok

Jovicza Alojzia -Hirczyné -
Cime: 3072 W.27th Avenue, Vancouver,B.C. V6L 1W5
Munkája: Müszaki rajzoló, Canadian Air Transportationnál.
Családja: egy leánya van.

Link Magda - Nagy Ferencné- volt évfolyamtársunk.
Cime: 1360 York Mills Road, 1612,Don Mills,Ont.
Családja: Férjezett és két fia van.

Witt Zoltán
Cime: 1984 Glenaire Dr. North Vancouver, B.C.
Munkája: Port Moody városnál müszaki ellenőr,
Családja: Nős, két fiuk van.

F E L H I V Á S.

Hasonló összeállitást szeretnénk kihozni,következő 1980 karácsonyára tervezett számunkban a negyed és harmad-éves firmákról, persze külön-külön sorozatban , tetszés szerinti bevezetéssel,1981-ben nyáron a két legfiatalabb évfolyam, a másod és első évesek egészitenék ki az egész közösség teljes beszámolóját. Az adatgyüjtést jó lesz időben megszervezni,hogy mindenkiről tudjunk a 25-ik évfordulóig,amikor majd kimeritő számadást adunk életünkről.

Szerkesztőség.

HOL VANNAK VOLT TANÁRAINK ?

Idős tanáraink az elmult években mind vissza vonultak állandó munkájukból. Fodor Gyula családjához közel Edmontonban él -Alberta- kitünő fizikai erőben,1961-től. Ugyanakkor vonult vissza Apt Ödön is. Néhány évi Délamerikai tanitás után Bogotában -Colombia -, jelenleg családjával együtt Victoriában él -B.C. - Witt Lajos feleségével Vancouverben laknak,közel Zoli fiukhoz és családjához. Jablánczy Sándor 1973 végén vonult nyugalomba, Frederictonban -N.B. - és 1977 őszén költözött vissza Vancouverbe Edit lánya és Miki fia közelébe. A legfiatalabb István 1980 őszén lép erdészeti tanulmányai utolsó évébe a U.B.C-n. Salamon Marionék és Medveczky Lajosék szintén Vancouverben élnek nyugalomban, valamint volt magasépitész tanárunk Kaffka Péter is.
Roller Kálmán 1978 nyarán került nyugalomba frederictoni -N.B.- kutató állásából. Hollandiai nyárfa nemesitési megbizatása után Torontó mellett telepedtek le feleségével, fiához közel.

Két fiatalabb tanárunk Adamovich László és Sziklai Oszkár, már tapasztalt oktatói a vancouveri erdészeti karnak. Sebestyén -Sebastian- László a fatechnológia vezető tanára a New-Brunswicki egyetemnek Frederictonban, Szablya János a Washington állami egyetemen -U.S.A.- Székessy László a Colombiai állami bogotai egyetemen villamos mérnök tanárok.

Szy Ferenc és Klima Imre Victoriában vannak a tartományi erdészet szolgálatában,Csányi Elek, Szanyi László és Bezerédy Gyula Vancouverben élnek ésdolgoznak magánvállalatnál.Soós Jóska Albertában a tartományi erdészetnél tölt be mint erdőmüvelő, felelős munkakört. Csizmadia József néhány évi szolgálat után a vancouveri szövetségi faipari kutató intézetnél helyezkedett el. Bátyja Tibor, aki szintén részt vett egy ideig karunk oktatói munkájában a közel multban meghalt.
Eltávozott vancouveri magyar oktatóinkról mindig nehéz szivvel és hálával emlékeztünk meg a Kapocsban: Tuskó Ferenc-1965; Pap Ferenc-1967; Koller Pál-1972; Baranyai József-1974; Gerencsér László-1976 Kornya Lajos-1978; és most Csizmadia Tibor-1979. Emlékük legyen áldott !
Sopronban nyugalomba vonultan élnek: Nemky Ernő, Farkas Vilmos,

Magyar János és Winkler Oszkár.Kántás Károly Bécsben él családjával.

A Kapocs születése elötti időkben hunytak el: Roth Gyula, Romwalter Alfred, Botvay Károly, Pallai Nándor professzorok. A későbbiekről lapunkban megemlékeztünk: Sétor János,Staszney Albert, Györffy János, Kiss Ignác, Magyar Pál és Lámfalussy Sándor. A legutóbb eltávozott Haracsi Lajosról , karunk volt dékánjától következő számunkban veszünk majd búcsut.

Becsüljük meg egymást és segitsünk egymásnak amig élünk; tiszteljük az elhunytak emlékét és kövessük példájukat.

Nem lenne teljes a beszámolónk Ágh Mária nélkül, aki kezdettől fogva nagy gyakorlattal és hüséggel végezte a soproni csoport kétnyelvü adminisztrativ munkáját, a diákok ügyes-bajos hivatali ügyeit. Ma is közénk tartozik,velünk dolgozik, amikor lapunk előállitásához nagy munkával járul hozzá. Köszönjük !

A KAPOCS TIZENÖTÉVES KRÓNIKÁJA.

Jablánczy Sándor.

Elfogultság nélkül értékelem lapunk munkáját. Két kedves tanitó társam, Koller Pál és Tuskó Ferenc halála alkalmával irt emlékezésen kivül nem volt szerepem a Kapocs munkájában. Szorgalmasan olvastam,támogattam, mert büszke voltam fiaink életére, sikereire és a lap baráti szeretettel, magyarságtudattal fütött munkájára. Talán csak a szülői érzés róható fel az öreg tanárnak, ha könnyen adja a jelest.

1965 március idusa óta, jelen irásig 15-ször, összesen 191 oldalon beszélget egymással a sopron-vancouveri erdész. Minden évre egy lap jut átlagosan; az első évben három szám, 1967-ben és 1968-ban két-két szám készült. 1972,1975 és 1977 évek maradtak ki csupán, ha jelen számunkat 1979-re időzitjük. Gazdag sorozat, bizonyára sokaknak meg van teljességben. Őszintehangu könyv ez saját magunkról.

Roller Kálmánnak hat részletben közölt Soproni Krónikája az 1956-66 időszakról 26 oldalon adott történelmi dokumentumot az elindulásról. Egyesek kérésére külön összeállitásban is kiadásra került ez a napló.

A végzés után 1958-tól 1961-ig évről -évre szétszoródó fiatalság minden fontos lépése megörökitésre került a Kapocsban. Benne van hogy hol helyezkedtek el, miként boldogulnak, hogyan házasodtak, mikor születtek gyermekeik. A századik kis soproni már 1966-ban megjött. Halott tanároktól és fiataloktól sokszor kellett bucsut vennünk. A vancuverieken kivül sikerült több esetben számot vetni ettől a csoporttól,függetlenül kivándorolt idősebb vagy egykoru firmákról is. Legszebb példái az ilyen beszámolóknak a két utóbbi számban olvasható németországi és svájci jelentések.

A Kapocs minden példányában felvillan az 1956-os szabadság-fogadalom szelleme és a nyugati világban élő magyarság kötelesség tudata. Hiven az első szám igéretéhez,hogy a soproniak egyesülése nem politikai szervezet, népünk kulturájáért való szellemi harcot szent kötelességének érezte a sopron-vancouveri erdész is. Koller Pál a tizéves évfordulón az ifjuság nevében mondatta hogy: "mi érettünk is meghalt az 1956 százhuszezer hőse." -1966 szám- és "menekülésünk vád volt a kommunista rendszer ellen; ezért kiséri szemmel a keleti tábor minden mozdulatunkat."

1968 október 23-iki" Gondolatok" mondja,hogy az orosz csapatok letiporták a forradalom materiális erőit, de nem győzték le az emberek szabadság utáni vágyát"... A kommunista országok, élen a Szovjet Unióval, a népakarat köntösébe bujtatott pártdiktatura szóvivői." -1968 szám-.

1969 október 23-án visszaidézi a lap a szabad magyar rádió felhivását 1956 november 9-én,d.u. félnégykor: " segitsetek hazánk megmentésében" és hozzáfüzi hogy nem engedhetjük elfelejteni "Tóth Ilona és a többi hős szabadságharcos vértanuságát". Ugyan csak a szám ismerteti több kanadai város ünnepélyét a magyar szadadságharccal kapcsolatban. Egyik soproni társunk mondotta

egy emlék-ünnepen: " a mi feladatunk ébren tartani a világ népeinek lelkiismeretét."

Amikor 1968-ban egy tájékozatlan,ujsütetü oktató Sopronban, hamis adatokkal, rosszindulatuan igyekezett félrevezetni a kanadai sajtót, a Kapocs más szervezetekkel együtt több ujságban cáfolta meg a rágalmakat és adatszerü valótlanságokat. - 1969 szám-

Nagy Imrét a kanadai Pierre Laporte-val összehasonlitó cikk -1970 szám- " két bátor őszinte" embert lát bennünk, akik"eltérő ideológiai felfogásuktól függetlenül is, hittek az igazságos forradalomban, az emberekben, az egyéni és nemzeti függetlenségben."

A kanadai Széchenyi Társaság törekvéseit minden eszközzel támogatta a "soproni nép" hogy a ferditès és idegen hatalmi érdekeket szolgáló tájékoztatás helyett egyetemi szinten is az igaz magyar ügyet szolgálja. -1970 szám- Eredményes gyüjtést vezettünk.

A Kapocs kellett ahoz,hogy egy otthon élő öreg firmánk, akinek része volt főiskolánk menekülésében az 1918-19 évek gyászos eseményei során,megirhassa történelmi értékü visszaemlékezését.-1970 sz.-

Ugyancsak értékes kapcsolat a mult és jelen között a pozsonyi Hét cimü magyar lapból átvett cikk a 200 éves selmeci ős-ballagásról, amikor 1963-ban 84 régi selmeci diák sereglett egybe megemlékezni az ősi Alma Materről. Az első sorokban 80 éven felüli bányászok és erdészek meneteltek 30.000 ünneplő között a Ballag már a vén diák nótával.

1971-ben feljegyezték,hogy mint minden évben a vancouveri városházán kitüzték a magyar zászlót a Szabadságharc megemlékezéseül. Megjelent a "Foresters in Exile" cimü U.B.C. kiadvány is a sopron-vancouveri erdészek tizenötéves munkájáról. Mindszenti biboros elismerő levelét a Forester in Exile cimü könyvért,büszkén hozta az olvasók tudtára a Kapocs 1973 évi száma.

Utolsó számunkban-1978- a Hétszázéves hüségről szóló cikk két menekülésről emlékszik; Selmecbányáról 1919-ben és a hüség városából 1956-ban .Hiszi hogy itt a távolban is hasznosak tudunk lenni és hogy " A mi hasznunk is haza kell hogy jusson egyszer."

Fodor Gyula két cikkben-1965-2 és 1970- hozta vissza saját selmecbányai emlékeit és a vidám diákélet hagyományait.

Fiatalságunk magyarság-tudatából táplálkozó kötelesség érzése mutatkozott az elöbb érintett közlemnényekben és szerepekben.

A soproniak többsége odaadással vett részt a szabad világba menekült magyarok szervezeteiben,egyházak társadalmi életében,cserkészet vezetésében. Igy a vancouveri Magyar Társaskör is a soproni öregdiákok jelentékeny részét számlálja tagjai közé.

A müvelődési és felvilágositó munkán tul a sopron-vancouveri magyar erdőmérnök szaktudása és sokoldalu munkakészsége szintén széles körben érvényesült. A Kapocsban többen beszámoltak megfigyeléseikről, szerepükről uj munkakörükben. Hogy csak néhányat emlitsünk: Bodig Jóska több cikkben,Gratzer Miklós,Bajzák Dénes, Tarnócai Károly, Péch Gyula, Hahn Fülöp, egy-egy kiadós jelentésben közölte véleményét,vagy javaslatait saját müködési területén. Komoly kezdeményezés történt a tudomány körében müködő soproniak

elért eredményeinek összeirására. -1968 szám -

Nem lenne teljes összefoglalásunk a kitünően összeválogatott versek,nóták emlitése nélkül. Müforditásban is kaptunk egy verset British Columbia páratlan természeti szépségeiről Witt Lajostól.

A Kapocs becsülettel tett eleget hármas feladatának az első 15 évben. Szolgálta az öreg diákok családi összetartását, megőrizte az ötvenhatos hüség és szabadság eszméjét; és szorgalmasan végzett munkáját is a közös önérzet növelésére mutatta be a beszámolókban.

SELMEC-SOPRONI HAGYOMÁNYOK.

A Kapocsban már kaptunk néhány izelitőt a szines selmeci hagyományokról Fodor Gyula bátyánk cikkeiben.

A közel jövőben modunkban lesz részletesebben feleleveniteni ezeket a szép régi diák szokásokat. Előlegként Nemky Ernő rövidesen remélhető tanulmányához közöljük most a Valétaivről szóló cikket.

Pályadij nyertes munkában dolgozta fel Dr. Nemky Bányász-Erdész hagyományainkat és megigérte,hogy nekünk is megküldi egy példányban. A Kapocsban majd olvashatjátok.

A valétaív

Mint mindennek, így a gondatlan, vidám főiskolás éveknek is egyszer elérkeznek az utolsó napjai. Tehát Selmecen az emlékekben gazdag főiskolai diákévek után is eljött a búcsúzás — a valete — ideje. A fájó elszakadás a valetálással kezdődött. Búcsú a várostól, annak kedves lakóitól, az alma matertől és oktatóitól, a búcsú a még ottmaradó „Burschoktól": barátoktól, évfolyamtársaktól, vagyis attól a testvéri, baráti körtől, amelyhez egy egész életre szóló barátság fűzött. Ez a barátság volt az alapja annak az összetartozást megteremtő és fenntartó erőnek, amely — bárhová is sodorta később az élet a Selmecbányán végzett bánya-, kohó- és erdőmérnököket — egész életükön át elkísérte őket; bizton tudták, hogy mindig számíthatnak egymás támogatására, segítségére. Egy életre egybekötötte őket az a baráti, közösségi szellem, amelynek alapelve mindig a „mindenki egyért és az egy mindenkiért" nemes, emberi gondolata volt.

A selmeci boldog főiskolai életre való emlékezésre és az életük végéig tartó barátság további ápolására szolgált a Selmecen szokássá és hagyománnyá vált „valétaív" vagy „emlékív" készítésének meghonosodása is.

A valetálás napjának estéjén ugyanis, a szokásos valetabálon éjfélkor levették a valetánsok a negyven napon át hordott hímzett (akinek már volt választottja) vagy hímezetlen (akinek még nem volt párja) valétaszalagot. A valetánsok „balekjai" pedig nyakukba akasztott rajztáblán körbehordták az akár egyénileg készített, akár másolatos, ún. valétaívet, elsősorban minden valetánshoz, a jó barátokhoz, az oktatókhoz, sőt a kedves leányismerősökhöz is, akik ezeket aláírták. A „Burschok" feltüntették a vulgójukat (a balek-„keresztelésben" kapott jellemző nevüket) és régebben lakóhelyüket is, hogy megtalálhassák egymást később is, amikor már a gyakorlatban dolgoznak.

A valétaívet mindenki magával vitte otthonába és bekeretezve, egyik legkedvesebb emlékeként őrizte szobája falán, visszaemlékezve — ahányszor csak rátekintett — Selmecre, az ott eltöltött felejthetetlen főiskolás évekre, egykori hallgatótársaira, a hozzájuk fűződő barátságra.

Ez az emlékezés tartotta ébren azt a soha el nem múló baráti érzést, amely minden Selmecen végzett főiskolást jellemzett.

Ez a szoros baráti kapocs volt az a nagy összetartó erő, amely az egyes szakok: a bányák, a kohók munkahelyein, valamint az erdők csendjében dolgozó mérnököket felelősségteljes munkájukban erősítette. Hiszen tudták, hogy bármilyen nehéz helyzetben is lennének, egymás segítségére mindig bizton számíthatnak, osztozva munkájuk gondjaiban és sikereiben. De ez

a barátság volt az alapja annak a ma is fontos és annyiszor emlegetett körülménynek, hogy az üzembe kerülő fiatalok mindjárt barátok közé kerültek, akik támogatták és bevezették őket a gyakorlatba,

átadták nekik tapasztalataikat, ami további sikeres munkájuk előfeltétele volt.

A harmadik borítóoldalon mellékelt képen az 1896-ban valetált bánya-, kohó- és erdőmérnökjelöltek fennmaradt valétaívét mutatom be, amely tehát több mint 80 éve őrzi a régi, kedves hagyományt.

A valétaíven — alul, középen — a valétaelnök (Papp István, alias Pikler) portréját látjuk. Balra fent pedig a kisiblyei erdészlakot (céllövő versenyek, szakmai gyakorlatok, mulatságok színhelye), jobbra fent a selmeci Szentháromság térnek egy részletét, balra lent a főiskola erdészeti épületét. Lent jobbra az akadémia egykori, első épületét, székhelyét láthatjuk. Az alsó és felső képek között mind bal, mind jobb oldalon erdész- és bányászmotívumok díszítik a valétaívet.

Az aláírt hallgatók nevei között sok olyan név található (Roth Gyula, későbbi főiskolai tanár, Bíró Zoltán, az OEE egykori, hosszú éveken át volt ügyvezetője, Papp Béla min. tanácsos, az FM erdészeti főosztályának vezetője stb.), akik az erdészetnek, bányászatnak és kohászatnak neves szakemberei voltak. Nagy részüket személyesen is ismertem és mint fiatal, kezdő erdőmérnök, tőlük kaptam segítséget és támogatást problémáim megoldásában.

Mindezt azért adtam közre, hogy felhívjam a figyelmet a mai rohanó életben erre az emberi, közösségi szellemű barátság erejére, amely minden, de elsősorban a szocialista társadalomban végzett, eredményes munka előfeltétele.

Ez az összetartozáson és barátságon alapuló, teremtő munka képes csak a nagy feladatokat sikeresen megoldani, és így mai társadalmunkban is alkotóerővé válni.

Dr. Nemky Ernő
ny. egyetemi tanár,
Sopron

Tatlo 20 sz: 220.

KUALA LUMPURI EMLÉKEK.

Adamovich László.

Gyerekkori álmaim közül azt hittem egy sereg valóra válik,mikor egy évre lekerültünk Malájországba ujabb nevén Malájziába,hogy az ottani erdészeti fakultáson tanitsam az első maláj erdőmérnököket. Ugyan sok minden nem teljesedett be, de annak nem annyira az ország,mint téves fogalmaim a trópusról, volt az oka. Nyilván a Tarzán filmek alapján, el voltam készülve egy csupa virág,minden dzsungel országra s helyette egy magas kulturáju életerős nép közé csöppentem,gyorsan fejlödő,iparosodó országba,ahol az életszinvonal a második legmagasabb egész Ázsiában.

Tulajdonképen én botanikusnak készültem és szivemben annak is maradtam. Mikor Kanadába jöttünk,első dolgom volt megismerni az itteni fákat és cserjéket, ami nem volt nehéz,csak ki kellett bőviteni a fajokat a már jólismert családokban.Ami Malájziában fogadott,arra nem voltam felkészülve. Az erdőben szinte nem volt két egyforma fa.Az óriási változatosság mellett az zavart,hogy egy szem ismerős növényt sem találtam.Ahogy Jávorka irja növényhatározójában: "uton,utfélen,kőrakások mentén mindenütt közönséges",---olyan ott nem volt. Hacsak nem az összes dédelgetett itteni szobanövények, szerte az árokparton. Monokultura csak kettő volt: a mangrove erdőkben és tarvágások és égetések után a vágásterületeken, hol egyfajta gyalázatos embermagas fü,vagy inkább sás -mert vágott mint a penge- verődött fel napok alatt.Visszahóditani ezt az erdőnek,szinte lehetetlen.

Másik meglepetés volt a virágözön hiánya.Az elképzelt tarkaság helyett, minden, mindig szembántóan fényes,ragyogó zöld. Talán ezért is olyan tarka az emberek ruhája,hogy legyen min a szemnek megpihenni. Különösen a párducmozgásu asszonyaik batikruháján.Karcsuak és keletiesen szépek,bár nem éppen a mi szépségideáljaink szerint vannak felépitve. Kissé laposak hátul,mondtuk is hogy ez az ország : feneketlen. Node térjünk vissza a zöldhöz.Persze ott is minden fának,cserjének van virágja,de sose egyidőben. A sok zöld között elvész a pár fa, ami épen virágzik.Az igazság kedvéért a virágokról szólva, meg kell emlitenem,hogy az orchideák pompásak,akár vadon,akár kertészetben.Az élelmes maláj-kinai kertészetek nagyban termesztik és egyik fontos export termékük.Azt tudtam,hogy a tropus a pálmákeldorádója,de azt nem,hogy milyen szörnyen tüskés tud némelyik lenni. Egyik legtüskésebb,a ratán pálma kuszó ágaival szerte a dzsungelban,nemegyszer megtépázott. De ezt gyüjtik,kérgezik, főzik, hajlitják egy másik hires export cikké: ratán-butorrá.Másik érdekesség, már aki erre nem gondolt: nincs évgyürüje ott a fáknak,hogy mutassa korukat.Malázsiában nincs esős vagy száraz évszak, a fák többé-kevésbé egyenletesen nőnek egész éven át.Nem csoda,ha némelyik husz év alatt felnől akkorára,mint a mi Douglasz-fenyőnk 200 év alatt.

A tropusi gyümölcsök zöme nem szállitásképes,igy sok uj izzel ismerkedtünk meg.Egy kettöt kivéve nekünk tulságosanis uj izek voltak és szivesen ettünk volna néha őszibarackot,ami persze volt,eper is,szőlő is, a Safeway-ban,méregdrágán,Kaliforniából.Még narancs is! Párás forróságban nem nől narancs,igy hát,még mindig nem tudtam érett narancsot szakitani a fáról-ami pedig gyerekkori álmom volt-miután a subtropuson sose jártam.

A dzsungel,ahogy ők is hivják az őserdőt,sokkal lenyügözőbb,mint képzeletemben volt.Nem kell masettivel vagdalni a liánokat,általában tisztább az alja,mint egy otthoni bükkösé.A zöldes félhomályban kellemesen hüvös van.Ennél nagyobb áldás nem lehet a tropuson.A filmekről ismert hangzavart,nagyon ritkán hallani. Inkább döbbenetescsend van. Egy-egy madár,vagy majom magasan fenn a lombok közt néha kurjant vagy vakkant, demadárcsicsergést sose hallottam.A legtöbb zajt a rovarok okozzák. A cikádák,ha rázenditenek fülsiketitő csiripelésük mellett minden más hang eltörpül.A lepkék ,főleg a patakok közelében fantasztikus szinekben csillognak a beszüremkedő fényben.Bár a bengáli tigris őshonos,azt mondták nem kell félni tőlük,mert "mindkettőt" tudják hol van. Tapir és vadelefánt viszont szép számmal akad,én ugyan csak az állatkertben találkoztam velük.A Kuala Lumpuri állatkert egyike a világ legszebb de főleg legtermészetesebb állatkertje, a dzsungelből van kihasitva.

Apt Dönci bácsival egyszer kicseréltük élményeinket a tropusról,ő élt Délamerikában én Délkelet Ázsiában,és egyetértettünk,talán a legmaradandóbb emlék a légköri tünemények grandiozitása.A tornyosuló viharfelhők,a mennydörgés és villámlás, szőnyegbombázással felérő félelmetes szinjátéka,a bársonyfekete ég éjjel a csillagokkal,amiket szinte elér kézzel az ember.A hőség sose mulik,megszokni nem lehet,csak elviselni.Vihar elmultával áll a levegő,semmi sem mozdul.Jó volt bőrig ázni,félpercbe sem telt,legalább kicsit lehült a bőrünk. Léghütés volt ugyan mindenütt,de hamar rájöttünk,hogy jobb nem használni.Utána a hőség még elviselhetetlenebb.Az hogy 365 napon át semmi nem változott, sem a hőség,sem a páratartalom, arra jó volt, hogy nem volt szükség időjárás jelentésre.De hogy soha semmi nem sárgult és ujra nem zöldült az évszakok hiánya volt az egyetlen ami honvágyat okozott.

A szakmai tanácsadók a Texasi olajosok,mérnökök a világ minden tájáról igy mi is fényüző házakat béreltünk,ugy illett.Minthogy autót vezetni kész öngyilkosság volt-angol baloldali vezetés egyesitve amerikai jobboldalival-volt egy sofőrünk,helyi szokás szerint egy szakácsnő,egy takaritónő és lévén a vagyonbiztonság labilis,egy éjjeli őrünk.Lassan leépitettük ugyan őket,megtanultam csukott szemmel autót vezetni és holmiaink miután kezdtek tünedezni,megcsiptük éjjeli őrünket a lopáson, maradt a szakács, aki megtanult magyarul főzni feleségemtől.Nem merem kiirni,de jobb izü pörkölteket főzött,mint mondjuk valaki más. A ház egyik fala üreges téglából volt,hogy legalább valami széljárás legyen, persze férgek,kigyók igy szabadon közlekedhettek ki és be. Egyik hajmeresztő élményünk volt,mikor a TV szoba egyik székére egy mérges kigyó tekeredett.Akkor javitottam meg a helyből távolugrás világrekordját. Bár az igazság az hogy sok és sokféle mérgeskigyó él ott, nem támadó természetüek,a kobrát kivéve.

A nép ez a szines forgataga a malájoknak,indiaiaknak,kinaiaknak és az őslakó törzseknek,rendkivül barátságos volt. Majd mindenki beszélt angolul,hamar otthon éreztük magunkat.Laci,Rita és Péter volt velünk, Péter elég jól megtanult malájul.A két kisebb az Internationális középiskolába járt, Rita ott is érettségizett.

Node engem azért küldtek,hogy tanitsak,necsak gyüjtsem az élményeket. Erdőmérnöki tárgyakat kellett előadnom az ujonnan létesitett erdészeti egyetemen.Négy kanadai és két USA-beli tanár segitette át a fakultást a kezdeti nehézségeken. Ebbeli élményeimről és a malájziai erdőkről és erdészetről talán legközelebb.....

E L Ő Z E T E S F E L H I V Á S.

Soproniak a nagyvilágban 1957-1982.

Huszonötéves jubileumi emlékként összefoglaló munkát tervezünk kiadni összes külföldön élő firmánk életéről, családjáról és munkájáról. Rövidesen kérdőivet küldünk ki,hogy egyöntetü adatokat nyerjünk mindenkiről. Hálásan veszünk Töletek előzetes tanácsot, kívánságot az Emlékkönyvvel kapcsolatban.
Irjátok meg gondolataitokat és az eddig hiányzó "firmák" cimét, hogy minél teljesebb legyen az Emlékkönyv.Leveleiteket várjuk 1980 május 31-ig, amikor a kérdőiveket szándékozzuk szétküldeni.
Cim: Dr. Pászner László, Faculty of Forestry, U.B.C. Vancouver, B.C. V6F 1W5.
200-250 oldalas kb. 18-12 cm nagyságu könyvre gondolunk,olyan kivitelben, amilyen anyagi alapot tudunk teremteni. Akár nyomtatva, vagy csak sokszorositva fogjuk kiadni,tartalma örök emlék marad, nem csak nekünk de történeti távlatban is. Ha mód van rá szerezzetek támogatást saját vállalati,vagy társadalmi kereteken belül és irjátok meg ezt is leveleitekben.

Külön és rövidebben szeretnénk bevonni a vancouveri iskolánktól függetlenül külföldre került soproni erdészeket is.

Szerkesztőség.

RÖVID BESZÁMOLÓ A 21-ik ÉS 22-ik

SOPRONI BÁLRÓL.

Mindkét bálunk a szokásos októberi hosszu hétvég szombatján voltak megrendezve, az Egyetem Koerner House Clubjában. Ezeken a bálokon is, mint mindig, szép számmal jelentek meg a volt tanárok és az "öreg" diákok.

A buffe vacsora mindkét alkalommal jó és izletes volt, amivel termé - szetesen magyar borokat szolgáltak.

Mind 1978-ban mind pedig 1979-ben az első táncosok - tarárok és volt diákok gyerekei, akik első alkalommal jöttek a soproni bálra - voltak bemutatva, akik táncos párjaikkal , egy keringővel nyitották meg a táncot.

Legutóbbi bálunkon volt két európai vendégünk is.Czeiner Zsolt és Komlóssy Jóska Svájcból jöttek át nemcsak meglátogatni minket itt Kanadában, hanem ugyancsak tolmácsolni a tenger másik oldalán élő kollegáink üdvözleteit.

A tánc befejezése után a szokásos soproni hagyományos dalok énekléssével fejeződtek be az emlékezetes bálok.

Reméljük a 23-ik hagyományos soproni bálon találkozunk, addig is

Üdv az Erdésznek !

Táncoló firma

VANCOUVERI SZAKESTÉLYEK.

Az elmult években, hasonlóan ez évben is, 30-35 volt soproni tanár és diák jött össze,hogy a selmeci hagyományok szellemében - már amennyire emlékezetünk engedi - szakestélyt tartsunk. A gyakori latin és német kifejezéseket, amit az egykori szakestélyeken a firmáink használtak, most egy-egy angol kifejezéssel próbáljuk ékesiteni. Például: Pendl Feri barátunk a megszólitást, többszöri büntetés után is igy mondta: Mélyen tisztelt szakestély,magas "president".

A Kapocs utolsó számának megjelenése óta két ilyen szakestélyben volt részünk,1979 január 6-án és1980 január 19-én. Mind a kettőt az egyetemen a Graduate Student Center-ben rendeztük, ahol Vlaszaty Dönci,mint házigazda, kitünő és változatos magyar ételekkel feladás ra kényszeritette egyesek fogyókuráját. Mindkét szakestélynek volt egy fénypontja, amit érdemes megemliteni.

Az 1979-es szakestélyen talán először - nincs rá bizonyitékom- a szakestélyek történetében,női elnökünk volt,Szász Julika személyében - hiába, a "women liberation" minket is utól ért -. Mondanom sem kell, a szakestély nagyon jól sikerült és fegyelmezetten zajlott le csak Sziklai Oszi bátyánk és Szanyi Laci mertek pikáns vicceket mesélni.

Az 1980-as januári rendezvényünkön pedig egy nagyon kedves és ritkán előforduló - szintén először történt meg - vendégünk volt Sopronból Orbay Laci egyetemi adjunktus, aki kétéves tanulmányi szabadságon van a Soproni Erdészeti és Faipari Egyetem, Faipari Karáról, azzal a céllal,hogy itt a British Columbiai Egyetemen Master fokozatot szerezzen. Orbay Laci nemcsak kiváló faiparos, hanem 10 évig - 1961-71 - a magyar kosárlabda válogatottnak is oszlopos és kiemelkedő -magassága 194 cm- tagja volt.

Ezen a szakestélyen választottuk meg a Kapocs uj szerkesztőségét is.

Jó Szerencsét !

Kozák Tóni

SOPRONI PIKNIK.

Az utóbbi három évben rendszeresen augusztus utolsó vasárnapján találkoztunk az Egyetem erdejében Haney környékén. A jelenlevők főleg Vancouver és környékéről jöttek,de akadtak itt ott victoriaik is.Igazán megmutatkozott gyarapodásunk számban, mivel mindnyájan családostul jelentünk meg.

Loon Lake és környéke tele volt a fiatalok vidám lármájával,mi idősebbek pedig csendesen elbeszélgettünk és örültünk annak, hogy ismét láthattuk egymást.

Tóbiásozni már nem igen volt kedvünk,mivel sokan közülünk más nemzetiségüeket vettünk feleségül és a gyerekek közülis csak kevesen értettek magyarul.

Az 1980-as piknik ismét augusztus utolsó vasárnapján lesz,de most az Egyetem területén a Thea és Walter Koerner-féle kertben.Majd időben értesitünk benneteket és ha lehet térképet is küldünk.

Pendl Ferenc.

KEDVES LÁNYOK ÉS FIUK. - Istók gibic nem shouvinizmusból irtam elõre a láryokat, csupán a szebb és kiválóbb nemnek kijáró tiszteletbõl-.

Õszintén szólva örülök hogy Takács Jóska megkért; irjak az Évfolyamnak egy kis beszámolót,mert ugyis szerettem volna és igy legalább ha az embertelen lustaság rám jön az első nagy lelkesedés elmultával, talán hogy a kötelességérzet és önakarat a mérleg tulsó tányérjában ülnek,nem tudja a "magyar betegség' lehuzni õket.

Kicsit bajban vagyok azért,mert jegyzeteimet ott felejtettem Vancouverben s mire Takácsék utánam küldték már csak a felét tudtam elolvasni. -Legtöbben nem tudjátok,hogy irásom milyen förtelmes,nem is fogjátok tudni,mert Jóska mikor megbizott,azt az egyetlen kikötést tette: "Csak géppel irjad Jutka"...- hogy valami haszon is legyen belõle -.

Nademostmár: Azt hiszem azt -nagyon kevés kivétellel- tudjátok,hogy terveztünk összejönni huszéves évfolyamtalálkozóra. Egy-két értesitõlevél sajnos visszatért ugy tudom,de közvetlen,vagy közvetett uton azt hiszem mégis tudjátok,hogy készül valami.Egy pár ügyes évfolyamtársnak eszébe jutott hogy jó lenne egy ilyet rendezni. Az is eszükbe ötlött, hogy a leglogikusabb dátum a Soproni Bál hétvége lenne,de fõleg abban voltak ügyesek,hogy ezen a ponton aztán ráhagyták Takács Jóskáékra a szervezést.Ebben a mi évfolyamunk különleges tehetséget mutat már végzés óta egyfolytában. -Ne tessék megsértõdni,magamat is beleértem az "ügyesek"gárdájába-. Na egy kis segitséggel Dobozyéktól és innen onnan,meg is szervezték, nagyon sikeresen.

Nos hát vasárnap este ötre hivta össze a meghivó a gárdát és öt huszra már ott is voltunk mindannyian,akiknek egyáltalán sikerült eljönni. 36-an voltunk.Jó öreg "Kis Budapest" volt tanyánk az estére. Ahol -gondolom többnyire tudjátok már- nem Paula néni a Pótmama,Õ elment, mindannyiunk szomoruságára,égi mezõkre tyuklevest fõzni és talán pihenni. Tóth Jóskáék voltak kedves házigazdáink,kik nemcsak hogy mosolygós arccal és meleg kézfogással fogadtak,hanem még ki is diszitették -mint egy szakestélyre- a termet.Késõbb tudtuk meg,hogy Jóska éjjel egykor jutott hozzá,hogy kimenjen és a tök sötétben egy pár tölgylevelet meglovasitson a gyanutlanul alvó szomszédok fáiról. Kicsit tul korán és gyorsan töltötték a bort,mire megláttuk a leveleket már nem voltunk olyan állapotban,hogy meg tudtuk volna határozni: cser volt-e, de szépek voltak.

Nagyon jó volt összejönni.Mondanom sem kell;ez az alkalom melegebb volt mint az elõzõ este,és"exclusiv-ebb" na de utóbbi csak azért,mert jobbára negyedévesek voltak a résztvevõk. Milyen öröm volt azt a pár arcot látni,melyeket évek óta nélkülöznünk kellett; mint Sógor, Suhi nejével Maryvel stb. Egy pillanatig sem kell azért azt gondolni,hogy nem éppoly melegség önti el az ember szivét,mikor olyan emberekkel találkozik,mint például Varga Pali és Sharon, akik-azt hiszem- még egy bált sem mulasztottak el, pedig fogadok,hogy nekik is van annyi gondjuk,mint az átlag évfolyamtársnak s nemcsak hogy megjelennek ezek az aranyos,nem is magyar asszonyok,hanem kedves meleg mosollyal hallgatják és kapcsolódnak bele abba a kiabálásba, amit ma már csak viccbõl vagy erõs jóindulattal lehetne nótázásnak titulálni.

Takács Jóska már csak azt várta,hogy mindenki ott legyen s megfontoltan megolajozva torkát: poharat csöngetett. Meg is magyarázta mindjárt, hogy:
1.nem azért beszél,mert nagynak érzi magát és 2.bármikor valaki akar

valamit mondani,hát csak csöngessen ő is. Cinke itt megjegyezte hogy ő bizony azt hitte a pohárcsöngetés azt jelenti,hogy kinek kinek meg kell csókolni jobboldali szomszédját,-amit ; jó gyakorlati ember lévén azonnal illusztrált is- amely tévedését nem lehet rossz néven venni, mert egyrészt Cinke még nagyon kevés szakestélyen vett részt, másrészt,okos tévedés volt ez,mert Jabláczy Edit -néni?- változatlanul nagyon szép fiatal asszony. Remélem Sanyi Bátyám nem hiv ki párbajra, talán ennyi előnye még mindig van a női nemnek-. Na persze a többi férfiu,akik hölgyek mellett ültek-és viszont- sem bánta volna, gondolom ha Jóska megerősiti ezt a feltevést, merthogy nem is volt ott egyéb,mint vonzó,szép asszony -magamat ismét beleértem!-. Csakhát legtöbben még nagyon rövid ideje élnek ebben az u.n. érett férfikorban s talán még a gyakorlatlanságtól kissé félénkek.Nem egészen tudom mit mondott ezen első beszédében Jóska,azt hiszem köszöntőt és nyitót. A többi beszédjére jobban emlékszem,addigra a vacsora jobban lesulyozta a bort. A vacsoránál meg kell állni egy pillanatra: Nagyon finom huslevesből,fatányérosból és cukrászsüteményből állt, kiváló feketével és olyan menynyiségben,hogy mindnyájan pukkadtunk a végén. Meghagyni ugyanis nem lehetett,nem annyira azért,mert Indiában milliószámra éheznek az emberek, hanem inkább azért mert ahhoz tul jó volt.

Vacsora után volt még egy kis Jóska beszéd, ami azzal kezdődött,hogy magyarul mentette magát,hogy ő most magyarul beszél és ezt nem mindenki érti,de ki látott már angol nyelven lefolytatott soproni szakestélyt. Persze ennek annyi előnye van,hogy a magyarul nem tudó asszonyok nem tudnak belekontárkodni a beszédbe,de ha már itt tartottunk,jobb lett volna kinaiul beszélni, akkor a nagyszáju magyar lányok sem jutnának szóhoz. De ez szerencsére nem jutott Jóskának eszébe. Rövid beszédének mottója az volt,hogy "Jó ez igy, ismételjük hát meg ötévenként" amire tapsot kapott.Ezután beszámolt arról,hogy egy páran azok közül akik nem tudtak eljönni ,üdvözletet küldtek,ami nagyon tisztességes dolog volt tölük és értékelésre talált. Magasi Laci levelet irt,amit Jóska azonnyomban fel is olvasott. Kapuszta Jóska egy lapot,ami hasonlóképen köztudomás tárgyává vált. Pufi meg egyenesen táviratot küldött, ami igazán csak jobb körökben szokás,ugy hogy egészen kihuztuk magunkat felolvasása alatt.

Beszélt Jóska egy kicsit a Soproni Bálról is.Kérte hogy tartsuk fönn a hagyományt,nem is csak azért,mert jó ott a régi arcokat látni,hanem azért is hogy a pár éve elinditott szokás,hogy gyermekeinket is elhozzuk a bálra,már-már szintén egy nagyon kedves tradicióvá válik és bizony jó lenne ha mindnyájan be tudnánk mutatni minden gyermekünket,mielött teljesen ellustulunk és elhagyjuk a szokást. Azt nem irom le,hogy Jóska azt a kifejezést használta; "én is szeretném elhozni a taknyos lányomat" mert hátha Zsuzsi kezébe kerül a levél és majdan nem mer eljönni,mert fél hogy valaki emlékezni for a tiszteletlen kifejezésre, amivel apja kislány korában illette.

Átfutott Jóska a statisztikán is. Igy nézett ki:
37-en végeztünk 1959-ben, s jelenlegi értesülésünk szerint mindannyian életben vagyunk.
20-an British Columbiában-közülük 5-en Vancouver környékén-.
5-en Kelet Kanadában
10-en az Egyesült Államokban
2-en Magyarországon.

Ekkor még nem tudta Jóska,de azóta közölte velünk a nagyon szomoru hirt,hogy Spuri otthon meghalt. Még csak nem is tudjuk biztosan,minek lett áldozata, és milyen körülmények között. Körülbelül egy éve tán.Bántó hogy ennyire nem tudunk egymásról. "Zokogja el fájó szivünk Pajtás szerencse fel..." Ha tud Róla többet valaki,irja meg.

Ami a szaporulatot illeti: elég szépen állunk,főleg ha hozzászámitjuk, hogynyolcan "belházasságot"kötöttünk.Igy aztán mondhatom; 33 családmagból 29 fiu és 36 lány született. Ha megsugom,hogy egy utban,illetőleg uton levő csemete is volt köztünk,Dobozy Éva szorosabb kötelékében, akkor ez éppen 66-ra jön ki, ami fenntartási létszám. Meg lehet állni kérem szépen,teljesitettük a normát. Hát még ha azt néznénk meg,hogy a termelés minőségében hol állunk... hujjuj! Apropos: öt év mulva családi kép hozás szigoruan kötelező.-És nem szabad azt szomszédoktól kölcsönkérni semmiféle okkal vagy ürüggyel-.

Jelenlevő maréknyi tanárunk közül Jablánczy Sándor Bátyánk nevezte ki magát szószolónak és pár mondatban nagyon kedvesen beszélt hozzánk.Érdekes és kedves egy fiatalos férfi szájából hallani hogy ő és jelenlevő egyéb tanáraink egy kicsit ugy érzik mintha gyermekeik lennénk.- Akkor még nem is lehetünk még olyan öregek, a kopaszság és ősz haj csupán szemfényvesztés-. Többi jelenlevő tanárunk és nejeik, ha nem is beszéd formájában, kis csoport és egyedi beszélgetésekben hasonló dolgot érezteltek velünk és azt hiszem a többség nevében beszélek,mikor azt mondom; nekünk nagyon jól esett ez. Remélem érezték ha nem is foglaltuk szavakba. Itt jut eszembe Takács Jóskára is jó hatással lehetett a bor mint rám,mert hazafelé menve és otthon fél éjjel azon aggódott,hogy ő nem biztos benne vajjon üdvözölte-e beszédében a tanárokat.Megnyugtattuk,hogy természetesen,bár hogy őszinte legyek négyünk közül talán egyik sem emlékezett igazán. Hát ha nem mondott szóban kellő üdvözletet,mélyen bánja mulasztását és én mondom,kellőképpen szenvedett érte,mikor az éjszaka hátralevő részében alvás helyett ezen gondolkoda.

Nagyon jól felmelegedett a hangulat. Volt ott mély baráti beszélgetéstől kezdve a tréfamesélésig és érceshangu nótaszóig minden ami egy szakestélybe csak belefér.

Nehezen szedtük fel -kicsivel éjfél után- a sátorfánkat és himnuszok után még elismételtük az igéretet; öt év mulva találkozunk.Persze beszélgettünk azokról,akiknek nem sikerült eljönni. Közrejárt egy tablókép, amit Salamon Marion Bátyánknak jutott eszébe elhozni és nem maradt ki senki a megemlékezésből. -Ha helyetekbe lennék,legközelebb már csak azért is eljönnék-. Mindannyiunk nevében énekeltük utolsónak az erdészhimnuszt Remélem legközelebb többen leszünk.

Hát én sokat összekotyogtam,de legalább velőtlent. Ebből a szempontból nem változtam.Akinek nem tetszik hebehurgya modorom - öt év mulva-jelentkezzen a szerepre. Remélem ő majd nem hordja,lelkiismertfurdalás közepette 5 hónapig a vázlatot az aktatáskájában.

Addig szeretettel üdvözöllek Benneteket;

Üdv az Erdésznek

Dibuz Jutka.

M E G H I V Ó.

A volt másodévesek 20 éves 1980-as találkozója.

Az idő gyorsan halad és mi is elértük a végzésünk huszadik évét.Ezt az alkalmat szeretnénk megünnepelni az 1980-as soproni bál utáni estén. Mindnyájan T Ó T H J Ó S K A vendégei le - szünk, azon feltétellel,hogy ha komoly italt akarunk inni, magunknak kell hozni. A meghivókat a báli meghivóval együtt fogjuk póstázni.Névsor olvasás az 1957-es listáról lesz.

Reméljük hogy mindnyájan jelen lesztek.

Üdv az Erdésznek !

Pendl Ferenc.

ERDÉSZGYÜRÜ.

Otthon jártotokban,vagy megrendelésre H A R T A I István ötvösmester Budapesten készit tradiciós kivitelben erdész gyürüt. Cime: Budapest,V. Kigyó u.2. I. emelet. Tel.183-774.

NÓTÁSKÖNYVÜNK.

A soproni öregdiákok a Kapocs kiadásában 1977-ben megjelent " A Mi Nótáink " még kapható 5.00 dolláros áron. A rendelést és póstautalványt küldjétek " Sopron Alumni" cimre c/o Dr. Pászner László U.B.C. -Forestry Faculty, Vancouver, Canada V6F 1W5 cimre.

CSALÁDI ESEMÉNYEK JELENTÉSE,

1976 óta nem kaptunk házassági,születési és egyéb családi értesitést. Kérjük az elmaradt három éves családi eseményeket utólag bejelenteni és az itteni hibásan közölteket kijavitani.

Szerkesztőség.

Végül egy tavaszi vicc Budapestről.
A lusta kertész-férjek nevelése:
.....hogyan tudod elérni Ancsi,hogy férjed ilyen szivesen ássa a kertet?

Egyszerü; azt mondtam neki,hogy egy üveg barackpálinkát ástam el benne. Azt hiszi,hogy megtalálja.

Kapocs — Tahán Józseftől

Kedves Sándor Bátyám !

Itt mellékelem Dibuzné, Jutka beszámolóját a hajdani "negyedévesek" huszéves találkozójáról.
A postahivatal nem nagy dicsőségére szolgál hogy ez a kis irás kerek tiz napig utazott Seattle-ből Vancouver-be.
Restelem elfelejtettem levinni és átadni a templomnál vasárnap a mult hét közepén érkezett küldeményt.
A multkori rövid beszélgetésünk kapcsán vakartam a fejem hogyan lehetne a K A P O C S jövőjét tervezni és javitani.
A bevallom a kérdés méginkább az arravaló válasz nagyon nehéz.
Magam ugy próbálok választ keresni hogy arra nézek vissza mi hiányzott a multban.
Szerintem egy szerkesztő bizottságot - bármennyire is tartózkodunk mi magyarok - lenne szükséges inditanunk.
Jómagam ezt próbáltam de ugylátszik rosszul fogtam hozzá.
Évfolyam képviselőket kértem de nem mentünk sokra.
Talán egy szakositott szerkesztő csoport efektivebb lenne megosztva a munkát, pl.

1 szakmai eredményekről tájékoztató
2 Soproni egyesületi hirek közlemények, találkozókról bálról stb.
3 személyi hirek, születések, házasságok / jön a másodgeneráció erősen/ bucsuztatók

..... és igy tovább .

Egy-egy témakör munkása összeszedné az anyagot egyes évfolyamok tájékozottabb tagjaitól és csokorra szedve a szerkesztővel előkészitené sokszorositásra.
A gépelés lassu munka, a cikkek egyrészét ugy sokszorositottuk ahogy szerzőjük küldte, vagy a korábbi időkben Kálmán Bácsi, később jómagam átgépeltük.
A sokszorositás talán a U.B.C.-n dolgozó kollégák révén megoldható, ugyszintén a komputer program segitségével készitett cimkékkel a cimzés is.

üdvözlettel,

North Vancouver, 1980 márc.9

R.K. Krónika I. rész hiányzik

Egyesület ügye, alapszabálya